

5^e zondag van Pasen - Een woning met vele kamers

Bij Johannes 14 : 1- 14

Hoe dorsten wij te weten wie Gij zijt.

Dat is een verlangen dat wij allemaal, denk ik, wel kennen.
Dat we zo graag eens God willen zien. Wie wil dat niet.

We horen Filippus de vraag stellen, een leerling van Jezus met een Griekse naam. En dat is vast niet toevallig. Het typisch een vraag van iemand uit de Griekse wereld, zeg maar onze westerse wereld. De Grieken toen waren opgegroeid met verhalen over goden die boven op een berg woonden, boven op de Olympus. U weet wel, de Olympus van de Olympische spelen. En de goden in die verhalen waren precies als mensen.

Maar als je zelf die Olympus opklom, dan kwam je er geen goden tegen. Dus zo zichtbaar en tastbaar als in die verhalen waren die Griekse goden in werkelijkheid niet. En niet voor niets raakten de westerlingen van toen, de Grieken en Romeinen, meer en meer onder de indruk van wat de Joden vertelden over hun God. Hun overal aanwezige, maar onzichtbare God, met die vreemde naam: Ik ben er.

God die er is, die er wél is, maar voor wie het juist kenmerkend is dat Hij er voor gekozen heeft zich aan mensen niet te laten zien. Hooguit in het voorbijgaan.

Van de oude profeet Elia, en van Mozes worden in de Bijbel verhalen verteld dat er een moment sprake van is, dat zij iets van God zouden krijgen zien. Een intens ervaren was het wel, dat zeker. Maar echt gezien hebben zij God niet. Hooguit iets van God, in het voorbijgaan.

Heel wat hoofdstukken worden in het Johannes-evangelie gewijd aan het zogenaamde afscheidsgesprek dat Jezus met zijn discipelen voerde. En telkens komen de leerlingen weer met vragen. Ook in het gedeelte dat wij vanmorgen hebben gelezen.

Maar het gedeelte van vanmorgen begint met geruststellende woorden. Wees niet ongerust: klinkt het dan uit Jezus' mond. Het zijn troostwoorden, want de discipelen waren ongerust, of beter: geschokt, geheel in de war, volkomen van hun stuk, tot in het diepst van hun wezen geraakt.

Ze zagen het helemaal niet meer zitten, ze hadden alle grond onder hun voeten verloren, want Jezus verteld dat Hij hen ging verlaten. ging heen en wat was het leven zonder Hem?

Dat geschokt zijn kom je meer tegen in de Bijbel, en wij kennen dat toch ook? Als mensen het gevoel hebben dat God hen verlaat dan is er steeds weer die roep: waar bent U, o God? Laat U zien, ervaren.

En Jezus zegt dan: Wees niet ongerust.

En dan horen we Jezus spreken over het gereed maken van een plaats en over het huis van zijn Vader met veel kamers.

Wat bedoelde Hij daar eigenlijk mee?

De meeste mensen vatten dat op als dat Jezus naar de hemel ging om in die hemel een plekje voor ons gereed te maken zoals je hotelkamers vooraf reserveert.

Het troostende is dat de discipelen te horen kregen dat in deze wereld er eens een einde komt aan alle moeite en dat de hemelse heerlijkheid wenkt.

Dat is troostvol. Voor mensen, die hier op aarde verlangen naar een veiligere plek. Voor mensen, dat we zullen geloven dat de dood het laatste niet zal zijn. Dat we geborgen zijn in Gods liefde, hoe dan ook.

Vaak werden deze woorden van Jezus zó betrokken op de hemel. En je hoort dan allerlei fantasieën over hoe je je dat hemelse huis met veel kamers moet voorstellen.

Sommige duiden de veelheid van de kamers in de hemel als een soort eerste, tweede en derde klas indeling die er zou zijn in de hemel.

God woont dan in de bruidssuite, of liever een paleiskamer samen met Christus en de Heilige Geest, iets minder wonen Maria en de twaalf discipelen, de heiligen, waarna alle anderen in de laagste klassen kamers wonen.

Anderen dachten dat de vele kamers betekenen dat er voor iedereen in de hemel een eigen kamer zou zijn.

Zeg maar een eigen plek waar je je thuis voelt en geborgen in God.

Geen enkele kamer is dan hetzelfde omdat mensen allemaal anders zijn en God daar rekening mee houdt.

En dan is er ook nog de uitleg van de veelheid van de kamers als dat ze zouden duiden op een eindeloze variatie die er is in de hemel waar dan iedereen gebruik van kan maken

Niet zozeer een gradatie, en ook geen eigen plek, maar overal plekken waar je je thuis kunt voelen: eenvoudige en rijk ingerichte kamers, kleine kamers en grote zalen, keukens, muziekkamers, slaapkamers, recreatieruimtes...

In elk geval, hoe men denkt over de veelheid van de kamers, een ding heeft men wel gemeen: men denkt dat Jezus spreekt over het leven hierna, over de hemel.

En inderdaad, het is mooi en we mogen zo'n verwachting koesteren en zo'n verwachting mag ons troosten.

Maar: bedoelt Jezus alleen dit als Hij spreekt over het huis van de Vader?

Gaat dat alleen over de hemel?

Opvallend is dat diezelfde uitdrukking nog een keer voor komt in het Johannesevangelie en dan slaat het niet op de hemel, maar op de tempel.

In het verhaal van de tempelreiniging waar Jezus de handelaars op het tempelplein met hun schapen en runderen er uitjaagt en zei: weg ermee! Jullie maken een markt van het huis van mijn Vader.

Daar is het huis van de Vader zonder meer de tempel.

Bij deze afscheidswaarden van Jezus kunnen we ook aan de tempel denken. Met zijn vele kamers, de vele voorhoven, voor de heidenen, de Israëlieten, de mannen, de vrouwen, de priesters, de levieten ... er was een houtkamer, een olikamer....

Alleen wie vandaag naar Jeruzalem gaat, naar de Tempelberg in Jeruzalem, die treft geen tempel meer aan.

Het enige overblijfsel is de oude buitenmuur van tempel, ook wel de klaagmuur genoemd.

De tempel –het huis met de vele kamers en voorhoven is verwoest in het jaar 70.

Dus wat voor zin zouden de woorden van Jezus over het huis van de Vader hebben als die gaan over een tempel die er nu niet meer is? En Johannes wist ervan dat de tempel verwoest is.

Als Jezus zegt: Ik ga heen om een plaats gereed te maken, dan weten we: Hij is inderdaad heengegaan om een plaats gereed te maken, dat wil zeggen: Hij is gestorven om ruimte te maken voor ons bij God. En als Jezus zegt: Ik kom terug, dan weten we dat Hij terug is gekomen, dat wil zeggen: uit de doden opgestaan.

Maar als Jezus dan vervolgens zegt: Ik zal jullie met me meenemen en jullie zullen zijn waar Ik ben. Wat zou Hij dan bedoelen? En waar is dat dan? Zou Hij dan niet bedoelen dat Hij is, overal waar twee of drie in Zijn naam bij elkaar zijn. Overal waar 'kerk' is, waar mensen bijeenkomen in Christus' naam. En niet voor niets wordt zo'n verzameling van mensen later in de brieven van het Nieuwe Testament dan ook een huis van God genoemd, een tempel.

En zou het dan niet zo kunnen zijn dat als Jezus spreekt over het huis van de Vader, dat het dan niet alleen gaat over het leven na de dood, maar over het hier en nu. Dan gaat het over het huis van God, over de tempel, en dan met name over de tempel die we 'kerk' noemen, over die gemeenschap van mensen waar Hij, Christus, nu is. Christus, de weg, de waarheid en het leven die ons bij God brengt. En Zijn gemeenschap die kerk heet, heeft inderdaad iets van een huis met veel kamers.

En misschien kunnen we daarbij wel zeggen: de gemeente van Jezus Christus heeft vele gestalten. Laten we het alleen maar eens op het zingen en de muziek betrekken.

Er is een kamer waar ze Psalmen zingen in oude berijming – mooi toch?

- er is een kamer waar opwekkingsliederen klinken met opgeheven handen, -prachtig toch?- er is een kamer met Afrikaanse dans en trommels, een kamer met Gregoriaanse melodieën, én een kamer waar mensen graag bij mooi orgelspel zingen en daarom een nieuw orgel plaatsen en dat is toch geweldig?

Christus is terug gekomen uit de doden en heeft ons meegenomen naar Zijn huis met de vele kamers. En daarom kunnen ook wij God in deze morgen ontmoeten.

Jullie kennen de weg, zegt Jezus tegen zijn leerlingen.
En Hij zegt het uitermate nuchter. Zo nuchter, dat zijn leerlingen het haast niet kunnen verdragen.

Hoe zouden wij de weg weten? vraagt Thomas. Wij weten toch niet waar het is.
En “laat ons dan de Vader zien, laat ons dan God zien,” zegt Filippus. “Meer verlangen wij niet.”

Jezus antwoordt:
God is niet ver weg. God is nooit ver weg.
Wie God wil zien, kan kijken naar Mij.
En wie wil weten wat God doet,
kan kijken naar wat Ik doe.

En zo kan dat ook voor ons gelden: als bewoners van een kamer. In wat wijzelf doen kan God zichtbaar worden, en zal God zichtbaar worden. Meer dan wijzelf ooit voor mogelijk hebben gehouden.

Want Jezus laat zich kennen, en zo laat God zich zien kennen: in de mensen om ons heen, in de mensen in al hun zwakheid, kwetsbaarheid.
Jezus is de weg. De weg die God gaat in deze wereld. De weg van de liefde, van de verbinding, de weg die gemeenschap sticht waar deze verbroken is, de weg die overvloed belooft vanaf het prille begin,
de weg waarop mensen worden geroepen, uitgenodigd, om mee te gaan omdat zijn liefde ons al in het oog heeft

om nieuwe horizonten te verkennen en te ontdekken,

meer dan je voor kunt stellen, de weg waarop grenzen worden doorbroken,

het onmogelijke mogelijk wordt,
de weg die zelfs de grens van de dood weet te overbruggen

Wij mogen gáán op die weg. Wees niet ongerust.
Zonder angst. Met vertrouwen.
En met de ruimhartigheid van Jezus zelf,
zodat de wereld aan ons zal kennen
hoe God is, grenzeloos in zijn liefde.
Dat wij zo zullen weten/ervaren wie God is.